

РЕШЕНИЕ

№ 33317

гр. София, 13.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **4803** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. С. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Решение № ПИ-116 / 16.04.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу действия на Е. М. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С.. С жалбата се твърди, че оспорения административен акт е незаконосъобразен, като се претендира отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозира писмена молба, с която поддържа жалбата.

Ответникът – Директор на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Е., оспорва жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

В дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. е постъпила жалба вх. № Ж-22-220 от 19.03.2025 г. от Д. С. Д.. Жалбоподателят твърди, че на 18.11.2024 г., при осъществяване на сделка по продажба на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , бил уведомен от служител на нотариалната кантора, че има задължения в размер на 450,16 лв., които следвало да бъдат преведени по сметка за принудително събиране на публични вземания, за да бъде финализирана сделката. В тази връзка на 18.11.2024 г. превел сумата чрез EasyPay, като към този момент нямал представа, че има

задължения. Впоследствие извършил проверка и установил, че сумата от 100,16 лв. е дължима по Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с № 1831/ 16.05.2023 г. на [община], който не му бил връчен и не е бил запознат със съдържанието му. Другите задължения били по електронни фишове за налагане на глоба, съответно в размер на 150 лв. и 200 лв., издадени от ОД на МВР - [населено място] и от СДВР - МВР. Във връзка с тези 2 глоби посочва, че на 27.11.2017 г. изготвил писма до директорите на СДВР и ОД на МВР С., в които се позовавал на тълкувателно решение №1/27.02.2015 г., по тълкувателно дело № 1/2014 г. на ОСК на НК на ВКС, I и II колегии на ВАС, и е поискал глобите да бъдат отменени, като бъдат приложени разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН и чл. 82, ал. 1 от ЗАНН. Д. Д. се позовава на изтекла погасителна давност и желае сумите по заплатените глоби да му бъдат възстановени тъй като счита, че са събрани неправомерно.

При преглед на така депозираната жалба е констатирано, че не е посочен конкретен акт или действие на публичен изпълнител, против които се подава жалбата. В тази връзка до Д. Д. е изпратено Уведомление за отстраняване на нередовности по реда на чл.147, ал. 2 от ДОПК с изх. № Ж-22-220#2/ 01.04.2025 г.

С писмо вх. № Ж-22-220#3/ 01.04.2025 г. Д. е отстранил констатираните нередовности, като е посочил, че жалбата е подадена срещу действия на публичния изпълнител по събирането на вземанията по електронни фишове с номера К-0263201 на ОД на МВР С. и К-0142052 на СДВР. Изтъква, че в информационните системи на МВР нямал задължения и не разбирал как през 2024-та година има такива задължения и на какво основание публичният изпълнител пристъпва към събирането на глоби с над 10 годишна давност.

При преглед на административната преписка е установено, че публичните задължения, произтичащи от глоба по Ф. № К 0142052/ 22.12.2011 г. на Министерство на вътрешните работи, глоба по Ф. № К0263201/ 17.06.2012 г. на Министерство на вътрешните работи и от Акт за установяване на задължение по декларация № 183-1/ 16.05.2023 г., издаден от [община], са доброволно заплатени от жалбоподателя Д. С. Д. на 19.11.2024 г.

За задълженията не е образувано изпълнително дело.

С оспореното в настоящото производство Решение № ПИ-116 / 16.04.2025 г. на директора на ТД на НАП С., е оставена без уважение жалбата на Д. С. Д. срещу действия на публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

В решението са обсъдени възраженията на жалбоподателя за изтекла погасителна давност, като е посочено, че съгласно чл. 174 от ДОПК не подлежат на връщане доброволно платените публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173 от ДОПК. Предвид доказателствата за доброволно плащане на процесите публични задължения възраженията на жалбоподателя са приети за неоснователни.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и интерес от оспорването.

При наличните доказателства съдът приема, че жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Изчерпана е задължителната фаза на административния контрол, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, поради което обжалваното решение не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Няма допуснато нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIа. Разпоредбата на чл. 173 от ДОПК предвижда, че вземанията се отписват, когато са погасени по давност, както и в случаите, предвидени със закон.

С изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, но самото публично вземане не се погасява, а остава дължимо и същото може да бъде платено доброволно (чл. 174 от ДОПК), както и да бъде прихванато (чл. 128, ал. 1 от ДОПК).

Видно от представената справка за наличие или липса на задължения за целите на чл. 264 от ДОПК към 18.11.2024 г. Д. Д. е имал задължения в общ размер на 450,16 лв.

Задълженията произтичат от глоба по Ф. № К 0142052/ 22.12.2011 г. на Министерство на вътрешните работи, глоба по Ф. № К0263201/ 17.06.2012 г. на Министерство на вътрешните работи и от Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 183-1/ 16.05.2023 г., издаден от [община].

По делото не е спорно, че така посочените задължения са заплатени от Д. С. Д. на 19.11.2024 г.

Спорен е въпросът дали извършеното плащане на установените публични задължения е доброволно или не.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че извършеното от него плащане не е доброволно. В конкретния случай е без значение причината, поради която е извършено плащането. Твърдението на жалбоподателя, че публичните задължения са платени поради необходимост за финализиране на сделка по продажба на лек автомобил, не може да обоснове извод, че извършеното плащане не е доброволно. То не би било доброволно по смисъла и за целите на ДОПК само ако е осъществено принудително по реда на Глава двадесет и пета и сл. от ДОПК, което в случая не е налице. Поради това съдът намира за правилен изводът на решаващия орган, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл. 174 от ДОПК. Съгласно цитираната разпоредба не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173 от ДОПК.

Смисълът на тази разпоредба е в унисон с правилото, че дори за установени публични задължения да е изтекла предвидената в ДОПК давност, то те са дължими, но могат да бъдат платени единствено доброволно, т.е. спрямо длъжника не могат да бъдат прилагани принудителни мерки и способности за събирането им.

В тази връзка, дори с плащането да са погасени задължения, които е следвало да бъдат отписани по реда на чл. 173 от ДОПК, то същите по силата на цитираната разпоредба, като доброволно платени не подлежат на връщане.

С оглед изложеното, като е оставил без уважение като неоснователна жалбата на Д. С. Д. срещу действия на Е. М. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в

сила.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноси трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 200 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Решение № ПИ-116 / 16.04.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу действия на Е. М. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..
ОСЪЖДА Д. С. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП С. сумата от 200 лева за юрисконсулто възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: